

Pe lumea asta, există daruri pentru toți. Căutați-le, cu răbdare, înțelepciune și credință!
Și, mai ales, nu uitați să fiți conectați mereu la Satelitul „Doamne”, cum ne îndeamnă *Părintele Rafail Noica*.

Nr.1/ 1 iunie 2015 **PORTRETE**

La mulți ani, dragii noștri copii!

Mulțumim micilor noștri autori și le dorim sănătate, liniște, să-l poarte mereu în suflet pe Dumnezeu, fiindcă îi va face învingători! Iar peste ani, să îi avem alături, cu gânduri optimiste pentru cei aflați, ca ei, cândva, în suferință.

Colectivul redacțional:

Redactor-șef:

prof.univ.dr. Magda Jianu

Membri:

prof.dr. Fotinica Gliga

prof. Mihai Benchea

prof. Elisabeta Niță

psiholog Alina Mitroi

coordonator Centru P.A.V.E.L. Camelia Demeter

Cât ascuți tu de Dumnezeu, atât ascultă Dumnezeu de tine!

Ieromonah Arsenie Boca

Editorial.

Orientarea noastră lingvistică ne-a revelat că substantivul ăsta blestemat – cancer - nu trebuie să fie chiar așa de înspăimântător; el are un omonim, mai precis un omofon, putându-se scrie și ca-n cer, însemnând o echivalență cu cerul (din ca, adică precum, și în cer).

Această interpretare trebuie citită de fiecare ins „cadorisit”, la un moment dat al vieții lui, cu această boală, ca un imperativ, ca o poruncă de schimbare radicală a comportamentului său. Iar modificarea aceasta trebuie să fie neapărat pozitivă, în dimensiunile pe care le dorește etica lui Dumnezeu, așa încât, apoi, viața să fie ca-n cer, adică raportabilă la perfecțiune.

În general, după aflarea diagnosticului, copiii și familiile lor intră într-o stare de disperare, urmată de depresie, neînțelegând că, în aceste momente, important este să se mobilizeze fizic și afectiv, ca să poată urma traseul de tratament și recuperare pe care îl propune medicul curant. Și cu smerenie trebuie să priceapă că, degeaba vrem noi să facem lanțuri din tulpini de ghiocei, ca să ne legăm cu ele, spre a ne proteja de rele, dacă Dumnezeu a decis că trebuie să suferim prin

boală, ca să devenim mai buni, înțelepțiți și cumințiți. Știm cu toții, mai ales noi, cei maturi, că viața nu poate fi consumată așa cum ne dorim, numai în nuanțe roz, ea trebuie să aibă și episoade dramatice, tragice. Iar boala face parte din acest scenariu, de aceea, e cazul să avem mereu în minte conceptul teologilor, după care Dumnezeu nu lovește decât pe cel pe care îl iubește. Deci, fiind condamnați, prin boală, la suferință, trebuie să înțelegem că am devenit, temporar, preferații cu coroniță ai lui Dumnezeu. În acest frumos rol, trebuie să-i demonstrăm, prin răbdare, acceptare și curaj, mulțumirea noastră că a vrut să ne facă mai buni, mai puternici și mai aproape de El.

Lansând primul număr al acestei reviste de 1 iunie, ziua internațională a tuturor copiilor, am dorit, pe de o parte, să ne manifestăm iubirea și devotamentul față de elevii noștri de la Școala de spital din I.O.B. și, pe de altă parte, să-i transformăm pe aceștia și pe cei cu afecțiuni cronice din Institutul Clinic Fundeni în mici creatori de literatură. La mulți ani, dragii noștri copii!

Prof. univ.dr. Magda Jianu

De Ziua Copilului

mesajele profesorilor de la Școala de spital din I.O.B. și de la I.C.I.F.

Experiența mea alături de copiii cu boli oncologice seamănă cu o altă viață, diferită fundamental de cea de la catedră sau de cea din laboratorul de spectroscopie, fiind marcată de dorința și bucuria de a-i sprijini pe ei și pe familiile lor prin activități didactice, educative și culturale, desfășurate alături de colegii de la Asociația P.A.V.E.L. Pentru mine, n-au existat vacanțe, timp de trei ani însoțindu-i în sălile de tratamente, implicându-i în activități școlare în sala de curs/joacă sau în saloane, predând, dând lucrări de control sau pregătind serbări cu ocazia Craciunului, Paștelui sau de 1 Iunie. Mai mult decât în alte momente, ziua de 1 Iunie este momentul când simțim dorința de a-i plasa pe un plan de importanță suprem, spre a le arăta că ei sunt lumina noastră și că viitorul nostru de la ei va veni. Le urez sănătate, le garantez că le voi fi în continuare alături și aștept ca, peste ani, să poată conduce, cu responsabilitate și frică de Dumnezeu destinele noastre. Cine știe, poate dintre ei îl vom vota cândva pe viitorul președinte al țării!

“Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, ascultă cererea robului Tău... dă-i creier luminat, minte ageră, judecată grabnică, dreaptă, adevărată și luminată, ca să poată răspunde cu duh de convingere, drept și înțelegător la întrebările puse de profesorii lui, și să reușească cu bine în toate după voia Ta și binele lor; ca Bine să Te Cuvântăm, în veci: Amin.”

Si mai dă-i, Doamne, sănătate pentru ca învățătura să-i fie spre folosință lui și familiei lui și bucurie veșnică!

Cu iubire și bucurie, **prof. dr. Fotinica Gliga**, psihopedagog și profesor de științe al Școlii de Spital din Asociația P.A.V.E.L.

Copiii odihnesc și refac omul. Chiar ei sunt o refacere a omului. Ei rezumă gingășia și frumusețea, puritatea, nevinovăția și credința.

Prin urmare, de Ziua Copilului, vă invit să fiți atenți asupra relației pe care o aveți cu copiii și, bineînțeles, și cu copilul din inima voastră. De ce? Copiii ne învață ce înseamnă prezent, aici și acum, ce înseamnă să trăiești liber, împăcat cu sine, ne învață că omul este „mica reflexie a unei mari Lumini” și că „desăvârșește plenitudinea unității în diversitate și a diversității în unitate”.

Copilul doarme. Nu poți vorbi! Nu-ți pare
Pe chipul lui că raiul înflorește?
Și-un cor de îngeri somnul-îl vrăjește,
Pe buze dăruindu-i încântare?
Taci, lume! Cu minciuni răsunătoare
Nu tulbura visarea ce trăiește!
Vreau să aud cum pruncul gângurește,
Când oarea lui ființa-mi înfășoare!

Multă iubire, din partea mea,

Bety Niță, psiholog și profesor de matematică

O carte e ca o grădină pe care o duci în buzunar, spune un proverb arab. Toți oamenii iubesc grădinile frumoase în care cresc flori, legume proaspete sau plante care ne fac viața mai frumoasă. La fel și cărțile pot oferi informații, povestiri sau învățăminte despre știința și literatura, pot descrie un personaj care a schimbat lumea sau care a luptat pentru dreptate sau un erou cu puteri supranaturale. Cartea ne poate ajuta să fim mai buni, să ajutăm pe cei în suferință, să relaționăm cu cei din jur sau ne cunoaștem mai bine. Cartea este ca o grădină mereu verde și este un dar divin care ne ajută să ne îngrijim de noi și mai apoi ne ajută a avea grijă de alții.

Când lucrez cu copiii de la IOB, nici nu știu când se face seară și, de cele mai multe ori, la lăsarea întinericului, ne strângem cu toții, părinți, copii și voluntari, să ne apropiem de cărți pentru a învăța, a citi, a povesti, fie pentru a viziona împreună un film înainte de culcare, fie pentru a crea momente relaxante. Și uite așa, am sentimentul unei mari familii care vrea să învețe, o familie în care mă regăsesc cu bucurie și dăruire. La mulți ani, iubii mei copii și vă invit să duceți o grădină în buzunar sau rucsac, adică o carte pe care să o aveți pentru minte, suflet și sănătate! Mai ales de 1 Iunie, un colț din inima mea vă aparține!

Cu prețuire, **Mihai Benchea**, asistent social și profesor

Apariția Asociației PAVEL ne-a adunat încet-încet, câte unul, câte unul, fiecare căutând altceva, ca, în final, să ne dăm seama că toți căutăm copiii din noi, care sunt asemenea celor de la IOB, fiecare cu multul sau puținul dat de Dumnezeu drăguțul. Și de aici începe lupta cu orele, cu zilele, cu anii și, peste toate...iubirea Alexandrei, frumusețea profesroilor, dăruirea Olgăi, surâsul Alinei, sânguința lui Bety, pentru ca, împreună, copii, profesori, doctori, să învingem balaurul cu cele 7 celule urâte.

De ziua voastră, să fiți voioși, frumoși și sănătoși!

Vă cuprind pe toți în brațe, **Camelia Demeter**, coordonator Centru IOB

Fiti voluntari la P.A.V.E.L.! Consider că „job-ul de voluntar” în sine cred că implică, în general, anumite trăsături, pe care oamenii care sunt dispuși să fie voluntari și le cunosc și le valorifică pentru alții: o anumită noblete, sensibilitate, flexibilitate și cred că putere de muncă. Spun asta pentru că aici aveți posibilitatea să lucrați direct cu pacienții sau puteți ajuta din exterior, deci nu e nevoie să ajungeți pe lângă sala de tratamente. Ore întregi, zile de chimioterapie și radioterapie, când părintele, de obicei mama, este mereu lângă copil, câteodată ca o umbră, ca un termometru al stării fizice, al stării psihice sau al poftei de mâncare. Dacă o mamă are o criză de plâns și medicul curant te cheamă să încerci să o liniștești, atunci lași rapoartele la o parte și alte treburi și te duci în secție, încercând să aplici măcar ceva ce ai învățat la școală... De multe ori, însă, realizezi că, încă o dată, realitatea „râde” de școlile și facultățile tale, ceri ajutorul unui coleg, de exemplu asistentului social, și atunci, în echipă, discuți pe îndelete cu familia și parcă încet, încet întrezărești o mică stare de echilibru. Ne bucurăm că, prin prezența noastră și a altor asociații din domeniu, aerul secțiilor din spital se schimbă. Sunt însă alte zile mai liniștite. Mă refer la zilele de naștere ale copiilor pe care le serbăm în spital, mai sunt și taberele de la mare sau la munte, unde uităm cu totul că am lucrat vreodată în spital.

Despre colegii mei de la P.A.V.E.L. și despre angajați, pot spune că sunt oamenii în preajma cărora eu mă simt cel mai bine, știu să plângă când este nevoie, știu să se bucure când primim o veste bună de la centrul de diagnostic mai mult decât o fac în ziua de salarii ... știu să „însoțească” pacienții și familiile prin toate stările și stadiile, fiind capabili să-și pună în funcțiune abilitățile și cunoștințele în situații foarte greu de gestionat emoțional.

Iubirea și prețuirea mea pentru toți! **Alina Mitroi** – coordonator proiecte Asociația P.A.V.E.L.

Când vorbim despre copiii de la IOB, vorbim implicit despre curaj, dragoste și triumf. Și asta pentru că noi, cei care lucrăm cu ei, am învățat foarte multe lucruri de la ei, în primul rând cum și de ce să ne bucurăm, cum să fim recunoscători pentru lucrurile de care beneficiem cotidian.

Să nu ne pierdem speranța și să luptăm mereu, chiar și când viața pare că nu ne mai oferă nicio soluție. Mesajul meu – să fie sănătoși, ceea ce înseamnă că o să-și păstreze curajul, iubirea și credința că vor reuși.

Gândurile mele frumoase pentru voi!

Alexandra Răureanu, voluntar ”Zi cu fapte bune”.

SFATURI PENTRU PĂRINȚI ȘI COPII DESPRE cum devenim stăpâni ai bolii?

1. Nu ne pierdem optimismul și nu plângem când doctorul ne dă vestea că suntem bolnavi, pentru că știm că după rău vine și bine, adică boala apare, trece și totul va fi ca înainte.
2. Ne facem frați cu boala până trecem puntea, adică, până îi aflăm secretele, ne camuflăm suferința, apoi o răpunem. Și-i spunem: - *Auzi, măi, ia pleacă tu de la mine, că eu sunt templul lui Dumnezeu! Cum îți permiți să stai cu chirie pe-aici?*
3. Ne amintim că Harap-Alb a pățit chiar mai rău ca noi până a ajuns împărat și a scăpat cu bine prin răbdare, milostenie, bunătate și credință în Dumnezeu.
4. Ne vedem în continuare de școală, lucrând serios cu profesorii de la Asociația P.A.V.E.L., fiindcă, nu peste mult timp, ne vom relua locurile în bănci și va trebui să avem același nivel de pregătire cu al colegilor; de aceea, trebuie să citim, să ne facem temele, să ne exersăm memoria învățând poezii, să pictăm, să cântăm.
5. Ne spunem rugăciunea dimineața și seara și înlocuim suferința cu gândul la Dumnezeu, care ne șoptește protector că, gata, suntem sigur pe drumul vindecării!

autor Bogdan

6. Nu suferim că ne-a căzut părul, ar fi mai bine să ne uităm la pozele noastre de când eram bebeluși ca să vedem ce scumpi eram chei!
7. Ne amintim că nu există probleme fără soluție (toți matematicienii ne spun asta!), eventual, doar lipsă de ambiție și răbdare în găsirea ei.
8. Nu ne dezamăgim familia și prietenii, care vor să vadă în noi niște luptători.

DE 1 Iunie 2015

Literatură pentru suflet

Știm cu toții că suferința este o adevărată artistă în torturarea pacientului, însă boala trupului e terapie pentru spirit, realitate pe care o demonstrează frumoasele creații literare, realizate de pacienții cu boli cronice de la Institutul Clinic Fundeni și de la secția Oncologie pediatrică din cadrul I.O.B.

*Tărâmul zânelor
(selecție)*

Anca

Capitolul I

Au fost odată ca niciodată două fete, pe nume Sofia și Bella, care locuiau la marginea orașului cu familiile lor.

Sofia și Bella erau cele mai bune prietene și iubeau poveștile cu zâne spuse de bunicile lor. Într-o zi, în grădina Bellei, împreună cu Sofia ascultau cea mai frumoasă poveste cu zâne spusă până atunci de bunicile lor.

„Și astfel cele două fete ridică blestemul de pe tărâmul zânelor învingând-o pe vrăjitoarea Miranda odată pentru totdeauna. Pentru acest act de vitejie, regina zânelor le-a trimis pe fete acasă după un uriaș bal dat în onoarea lor”. Sfârșit, spune bunica Sofiei.

- Aceasta a fost cea mai frumoasă poveste cu zâne de până acum, spune Sofia.

- Așa este, o aprobă Bella.

- Fetelor, avem ceva pentru voi, veniți la noi!

- Ce este?

- A venit timpul să le purtați voi, spune bunica Sofiei scoțând din buzunar un medalion de aur sub formă de inimă.

- Dar este unul singur, nu două, bunico, spune Sofia.

- Asta este doar o aparență scumpa mea, spune bunica Bellei, luând medalionul și despărțindu-l în două.

- Uau! sunt de fapt două medalioane, remarcă Bella.

- Acum sunt ale voastre. Poate o să vă ducă într-o călătorie minunată cu zâne. Pe mai târziu, dragele mele. Haide, Manuela, să bem un ceai.

- Bine, Elena, dar eu fac ceaiul. Să ne grăbim. Pe mai târziu, micuțelor!

Cele două bunici intră în casa Bellei pentru ceai.

- Sofia, crezi că medalioanele chiar o să ne ducă într-o aventură cu zâne?

- Nu știu, Bella, dar ar fi grozav dacă s-ar întâmpla.

- Da, ar fi. Ce zici, unim medalioanele ?

- Da, de ce nu? Ce s-ar putea întâmpla?

Fetele unesc medalioanele, iar acestea se ridică în aer și produc o lumină atât de strălucitoare care le orbește pe fete.

Acestea se trezesc într-o lume cu totul nouă pentru ele. Totul era așa de colorat și plin de viață, cu creaturi ciudate.

- Bella, ce este acest loc? Întreabă Sofia, încercând să facă câțiva pași.

- Nu știu. Sofia, zbori!!! Ai aripi!!! Și ce rochiță frumoasă ai!

- Nu se poate. Bella, și tu ai aripi și ai o rochie ca a mea!! Crezi că e posibil ca medalionul să ne fi transformat în zâne?

- Nu au zis bunicile noastre că medalionul ar putea să ne ducă într-o aventură cu zâne?

- Da, așa au zis. Hei, cine e acolo în tufiș? Leși afară să te vedem!

Tufișul se mișcă și din el iese o zână de vârsta Sofiei și a Bellei, cu aripile albe și o rochiță mov strălucitor. (Zânele de până în doisprezece ani au aripile albe până își descoperă puterile.)

- Bună! Eu sunt Emili și sunt o zână a florilor. Voi ce fel de zâne sunteți? Nu v-am mai văzut până acum.

- Bună, eu sunt Sofia și ea este prietena mea, Bella, și nu suntem zâne.

- Ha, ha, hahaaa!

- De ce râzi? Întreabă Bella.

- Pentru că sunteți amuzante. Cum să nu fiți zâne, aveți aripi și unele foarte frumoase și strălucitoare. Iar rochiile sunt atât de colorate, de parcă ați fi zâne ale soarelui.

- Zâne ale soarelui? Nu sunt zânele care se ocupă de apariția curcubeului?

- Da, ele sunt. Nu vreți să veniți la mine în sat să îmi cunoașteți prietenii?

- Da, sigur și unde este satul?

- Chiar acolo, după acel copac. Bine, să mergem.

(va urma)

Îmi aduc aminte...

Dorin

Îmi aduc aminte...
De a mea copilărie,
De a mea livadă mândră,
Cu mere ca cerceii, aurii ca para focului..

De izvorul care trecea
Cu apă cristalină și limpede,
Rece și nemuritoare.

De părinții mei dragi,
Care culegeau poame dulci și zemoase
Și ne învățau să fim gospodari,
Lubitori și cuminți.

Îmi este dor să stau
Pe pământul răcoros seara,
În fața priskei dragi,
Să privesc bolta cerului înstelat.

autor Ionuț

Macii și vara

Florentina, 13 ani

Vară, vară, ai venit,
Macilor tu le-ai vestit
Că ai revenit.
Totodată le-ai povestit
Cu cine te-ai întâlnit.
Le-ai spus că te-ai
întâlnit
Cu Toamna, Iarna
Și cel din urmă cu
Primăvara!
Dar le-ai zis cu băgare
de seamă:
-Macilor, aveți grijă la
ploaie!
De nu veți fi atenți,
Vântul vă va lua
prețioasele petale
Și veți rămâne doar
niște tulpini, goale!
Însă, de veți fi atenți,
Toată vara veți sta
înfloriți!

Dar aveți grijă mare!
La plecarea mea, va
veni Toamna
Și e cam vicleană!
Dar voi să știți deja,
Când vicleana se va
instala,
Vântul și ploile vor
apărea,
Voi de frig veți îngheța!

Până atunci, bucurați-
vă de soare,
În zi de mare
sărbătoare,
Alături de mari și mici,
Prietenii mei voinici,
Aducând cu voi
Culoarea, Poezia și
Iubirea,
De care are nevoie
toată firea!

Imaginația mea

Ionuț, 13 ani

S-au scurs stalactitele ascuțite și reci
Când am luat nisipul din clepsidră
Și lichidul sărat de pe Marte.
Leucoplastul albastru mi-a blocat cuvintele
Înainte de a lua Premiul I la motocros.
Ce minunată viață!

Casa în spital

Iliuță, 15 ani

Chiar dacă suntem printre ace și perfuzii,
Tot avem suflet de copii.
Ne bucurăm de viață,
Oricum ar fi.
Aici suntem ca o familie, labine și la greu,
Suferința trece mai rapid ca un troleu.
Celor de lângă mine
Le spun sănătate și mult bine!
Celor de acasă zile pline de iubire
Și cu multă dăruire!
Și tuturor prețuire
Pentru minunata mântuire!

autor Sara

Mama

Alexandra, 13 ani, mai 2015

Mama este cel mai sfânt cuvânt și cea mai sfântă prezență. Ea ne este mereu alături, indiferent de probleme. Ea e singura persoană în care ai încredere.

Pentru mine, asta înseamnă MAMA: cea mai importantă ființă! Mama mea are 36 de ani, ochii căprui, părul negru și zâmbetul luminos. Mama mea este cea mai bună dintre mamele. O voi iubi, o voi asculta, o voi respecta mereu! Îi doresc multă sănătate, fericire, pace sufletească, liniște, viață lungă și tot ce există mai bun pe lume!

Aventurile Zânei Eliza în Marea Călătorie a Cunoașterii

O poveste spusă de Florentina și Mihai

A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi fost nu s-ar fi povestit, a fost odată o Zână care nu avea egal pe acest Pământ. Această Zână avea prieteni mai mulți piraiți care călătoreau peste mări și țări în căutarea aventurilor și comorilor ascunse și negăsite de nimeni. Într-o zi s-au hotărât să plece în căutarea unei comori despre care auziseră, din cartea de geografie, dar și din cea de biologie, că este undeva în emisfera sudică, înconjurată de păduri virgine și de animale cu puteri deosebite.

Zâna, pe care piraiții o numeau Eliza, un nume care pornea de la alizee, sau azalea, sau poate de la Champs Elisee.....(trebuie să mai citim puțin, că am cam uitat cum e cu vânturile, florile sau locurile istorice din Franța!), ei bine, Zâna a vrut să-i însoțească în drumul lor spre comoară. Însă o puternică furtună s-a pornit și nava a eșuat pe o insulă care părea părăsită. După ce s-au trezit din zdruncinătură, au plecat să caute ajutor. Mergând prin pădurea tropicală se întâlnesc cu o maimuță care nitam-nisam a vrut să le fure mâncarea. Numai că maimuța Momo fugi speriată când îl văzu pe înspăimântătorul

pirat înalt și vârtos care conducea trupa. Piraiții își continuă călătoria pe insulă și se întâlniră cu leul Leri care era foarte prietenos și se speria ușor. Piraiții au vrut să comunice cu Leri, dar nu au putut, pentru că nu știau limba animalelor. Și-au amintit că Zâna Eliza avea această putere. Au chemat-o și Zâna îl rugă pe leu să li se alăture. Leri îi spuse Zânei că la mică distanță de ei se află un sat de băștină și războinici, dar care puteau fi convinși ușor să le dea o mână de ajutor. Oferindu-le câteva săbii și pumnale, băștinașii îi puteau ajuta să repare corabia. Băștinașii au acceptat să-i ajute pe piraiți la repararea navei și s-au bucurat de armele primite.

Piraiții, cu ajutorul băștinașilor, au adunat lemne din pădure (să fi fost de stejar? sau de tec? Oare ce arbori creșteau prin pădurile acelea?) și s-au îndreptat spre corabia distrusă.

În ziua următoare, piraiții și băștinașii s-au apucat de treabă. Când gongul de pe corabie a bătut miezul nopții, corabia era aproape reparată...Și uite-așa, a doua zi, cu corabia întreagă întreagă, porniră piraiții cu Eliza, Momo și Leri către locul despre care auziseră că ar ascunde comoara celui mai temut, rău și lacom pirat numit Huck (adică i-am venit de Hac! Ha, ha, ha,.....ce nume avea și piratul ăsta.....). Legenda spune că Huck avea multe comori ascunse, cufere de aur și nestemate, arme meșteșugite, haine cu blazon și că avea un dar de a întinde capcane în calea celor care voiau să ajungă în locurile unde le ascunsese. Cu harta uneia dintre comori în mână, piraiții porniră spre insula îndepărtată, lăsându-i pe băștinași pe insula lor fericită.

Se pare că Huck vorbise cu valurile și vânturile și o furtună se iscă din senin. Eliza îi ajută cu puterile ei magice și nu mică le fu mirarea când, în fața lor, văzură o insulă cu vegetație luxuriantă, cu animale ciudate și.....cu un vulcan activ. Da, un vulcan care fumegă și spumegă și care parcă fusese tocmit de Huck să-i apere comoara. Căutară intrarea secretă, undeva pe la baza vulcanului și într-un târziu o găsiră....în spatele unor liane....dar comoara ia-o de unde nu-i! Tot Eliza le veni în ajutor. Ca o Zână adevărată, avea darul de a vedea prin zid și văzu comoara...în spatele muntelui, roti bagheta magică de două-trei ori, spuse câteva cuvinte nedesluite și o poartă apăru străjuită de doi lei.....statuie! Leiurile făcură cu ochiul piraiților și le deschiseră poarta.....Și ce să le vadă ochii: cufere cu bani de aur, bijuterii cu nestemate care străluceau atât de tare în razele soarelui încât nu te puteai uita nici măcar o secundă! (se verificau legile opticii geometrice, adică reflexia luminii, dar nu în oglindă, ci pe ceva mai strălucitor....aurul....). Piraiții luară toate cuferele, toate vasele din ceramică umplute cu grâne, toate bijuteriile și oglinzile venețiene.....și carneturi cu cecuri uitate de pirat pe care.....mai desenase o hartă a unei alte ascunse comori....

Și uite-așa o nouă aventură se naștea în mintea lor.... Dar oare Zâna Eliza, Momo și Leri mai voiau să le fie tovarăși de drum? Zâna cea năzdrăvană primi imediat, dar maimuțicii și leușorul li se făcuse dor de casa lor și de băștină și mai voiau o pauză! Le promisă însă noii lor prieteni....că vor deveni și ei piraiți într-o călătorie viitoare. Așteptau doar un mesaj.....și pentru asta le cerură piraiților să le cumpere.....un telefon mobil cu mare acoperire peste mări și țări și....vorbind limba animalelor în traducere directă!

Ei, dar am cam încurcat poveștile! Și asta pentru că Mihai, co-autorul, m-a lăsat singură să meșteresc continuarea poveștii....

Dragi copii, în încheiere, vreau doar să vă spun că....VOM CONTINUA!

Gând de mamă

Copiilor de la I.O.B. le urez sănătate, Dumnezeu să le dea mult curaj, să poată înfrunta boala! Celor sănătoși le doresc să aibă grijă de ei, să prețuiască ce au și să-și facă la timp toate analizele.

Copilului meu îi urez sănătate, putere, rezultate bune la școală și să-L aibă pe Dumnezeu în suflet! Mai, 2015.

Mesaj de la Alexandru, clasa a XI-a, București

Cei mai buni profesori predau din inimă, nu doar din manual!

Mesaj de la Anemona, 12 ani, care a dat un înțeles uimitor maximei: "Dacă minți pe altul, te minți pe tine!"

Un copil mă minte și eu nu-l cred. Pe copilul care minte nu-l ajută Dumnezeu. Dumnezeu m-a ajutat să mă fac bine și mare. Iar eu îl iubesc pe Dumnezeu și fac fapte bune și îl primesc în inima mea.

Dimineața, când mă trezesc, simt că Dumnezeu e bucuros. Și-atunci mă rog să mă fac și mai bine și să merg în picioare. Mă visez dansând cu o rochița de bal. Iar Dumnezeu continuă să se bucure toată ziua. Continuă să mă ajute și să aducă bucurie pe chipul meu. Te iubesc, Dumnezeul meu!

autor: Ștefănuț

Creații de la Școala de vară din 2013

O școală de vară într-un spital este un lucru mai puțin obișnuit. De aceea, programul de studiu, printre perfuzii, tratamente și chiar operații, a îmbrăcat forma unui atelier de creație literară și grafică. Nu am uitat nici matematica, fizica, biologia, limbile străine, copiii întrecându-se în a rezolva teste serioase și, în același timp, distractive, concepute special.

Cunoștințele adaptate prin metode psiho-pedagogice moderne i-au făcut pe copii să obțină succesul, să se simtă incluși în marea Școală de Spital P.A.V.E.L., unică în București, poate chiar și în România și folosite de copiii spitalizați, dar și școlilor din care ei provin. Deși această activitate s-a desfășurat acum doi ani, am considerat că este o frumoasă manifestare a spiritului copiilor noștri, aflați, pentru o perioadă, prizonieri ai bolii, iar creațiile lor merită recitate oricând. Mai ales acum, de 1 Iunie.

Vara

Adina D., Clasa a VII-a
15 iulie 2013 - I.C.I.F.

A sosit vara-n sorită
Cu câmpia înverzită
Și cu tufe mari de flori
Fluturii zburdă în zori.

Iar pe margine de baltă
Vezi broscuțe țopăind,
Salcia ce-i aplecată,
Și rățuște măcăind.

Șoarecele cel deștept

Anda Gabriela B., Clasa a III-a
 15 iulie 2013 - I.C.F.

A fost odată ca niciodată un șoarece foarte deștept. Într-o zi, s-a dus afară din orașul în care locuia. Pe drum s-a întâlnit cu niște ciori.

- Bună!
 - Bună și ție!
 - De ce sunteți speriate?
 - Am fost alungate de bufniță!

- Aha! La revedere!!!

Șoricelul merse cât merse și ajunsese la un castel în care stătea bufnița. Aceasta era bogată și magică.

- Bună ziua!
 - Ce dorești?
 - Vreau să mă faci repede mai mare decât tine!

Bufnița nu stătu pe gânduri și-l făcu pe șoarece mare. Șoarecele când se simți mare, imediat prinse bufnița și o alungă afară din castel. Și astfel, șoarecele păstră bogățiile bufniței. Și a trăit așa până la adânci bătrâneți.....

autor Leo

Mamei mele

Roxana , Clasa a II-a
 15 iulie 2013 - I.C.F.

Mami, îți mulțumesc pentru că mă îngrijești și te iubesc mult, mult de tot!

Cu drag, Roxi

Poveste.....repovestită....

Anca , Clasa a X-a
15 iulie 2013 - I.Cl.F.

autor **Mihnea**

A fost odată ca niciodată un om sărac, care avea o fată frumoasă și bună la suflet. Numai că, omului nostru îi murise nevasta și fusese nevoit să se însoare cu o femeie rea și urâtă, care avea o fiică la fel ca ea.

Mama vitregă era foarte invidioasă pe frumusețea fetei bărbatului ei. O chinuia, o pune să facă toată treaba în casă, să spele rufe, să gătească, să aprindă focul etc. Fata nu pune la suflet răutățile mamei vitrege care nu reaușeau să o necăjească. Într-o zi, fata fu trimisă să aducă apă dintr-o fântână care se afla chiar în mijlocul pădurii.

Pe drum, fata se întâlnește cu o bătrână care-i zise:

- Draga mea, te rog să-mi aduci și mie un pahar cu apă, dacă este cu putință!

- Desigur, mătușică, zise fata dând fuga la fântână și aducându-i îndată paharul cu apă.

Bătrâna, cum bău apa, se transformă într-o ființă fermecătoare, care o răsplăti pe fată. Îi spuse că, atunci când va deschide gura, din ea vor începe să cadă pietre prețioase și perle mari, dar trebuia să nu spună nimănui această taină, pentru că, altfel, dispărea vraja.

Fata rămâne uimită de mirare, dar, dându-și seama că a întârziat cu ulcioarele cu apă, porni repede spre casă. Mama vitregă observă lipsa fetei. Așa că o așteaptă în pragul casei cu vorbe de ocară:

- Unde ai fost? De ce ai întârziat atât? Ai umplut ulcioarele? De ce taci??? Începu să strige mama vitregă, dar nu reuși să o facă pe fată să scoată un cuvânt până la cină, când o făcu pe aceasta să strige după dânsa

Văzând ce iese din gura fetei, mama vitregă se minună și o sili să-i spună cum a căpătat această putere. Pentru că nu reuși să afle ceva, o pedepsi să spele rufe și vase doar cu apă rece.

Scorpia bătrână își dădu seama că fata se poartă ciudat de când s-a întors de la fântâna din pădure și se gândi s-o trimită și pe fiica ei să aducă apă în ulcioare.....(va urma)

Jocuri de cuvinte

Și acum, vă rugăm, dragi copii, să acceptați provocarea noastră pentru o lectură rapidă a enunțurilor următoare. Sperăm să va distrați cu aceste frământări de limbă:

„ Când mă gândesc că te gândești că mă gândesc la tine, gândește-te că mă gândesc că te gândești la mine!”

„Boul breaz/ Bârlobreaz/ Lesne-a zice boul breaz/ Dar mai lesne a dezbârlobrezi/ Bârlobrezitura din dealul/ Bârlobrezenilor.”

„Puica pestriță are zece pui pestriți, mai pestriți decât puica pestriță.”

„Capra calcă piatra-n patru, crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru.”

„Șase sași în șase saci.”

„În tâmplăria unui tâmplar s-a întâmplat o întâmplare. Alt tâmplar, care din întâmplare auzise de întâmplarea întâmplată tâmplarului, s-a dus să vadă ce i s-a întâmplat tâmplarului în tâmplărie și din întâmplare s-a lovit cu tâmpla de tâmpla tâmplarului”.

„E pestriță prepelița pestriță/ Dar mai pestriță decât/ Prepelița pestriță sunt puii/ Prepeliței pestrițe/ Din neamul prepelițelor pestrițe”.

„Titiridva, tidva; nu-i greu a zice titiridva tidva, da-i greu a destitiridvi titiridvitura titiridvei tidvei”.

Desenul tău

„Numai atâta mângâiere putem aduce între oameni, câtă amărăciune putem bea în locul celor ce vrem să-i mângâiem.“

Ieromonah Arsenie Boca

Scopul revistei.

Revista își propune să fie modalitatea artistică prin care copiii-pacienți de la Institutul Oncologic " Al. Trestioreanu" din București(I.O.B.), de la Institutul Clinic Fundeni(I.Cl.F.) să-și exprime trăirile, gândurile, dorințele, speranțele, prin creații literare proprii iar medicii, personalul medical, voluntarii de la Asociația P.A.V.E.L. să le poată oferi informații utile lor și părinților acestora referitoare la bolile cronice, în general, și la boala oncologică, în special, la modul în care

trebuie menținută legătura cu școala, în vederea continuării cursurilor chiar și în perioada tratamentelor, la activitățile didactice desfășurate în cadrul secțiilor de profesorii și tinerii voluntari, care încearcă să facă operațional conceptul de " Școală de spital". Numărul de față este ocazionat de marea sărbătoare internațională a copiilor, de aceea, în conținut, vor prevala creațiile acestora, realizate sub îndrumarea profesorilor care activează aici.

